

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 24/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Mgr. Mariánom Kropajom, PhD., Mudroňova 7356/51, Piešťany, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. 32C/7/2017 a postupu Krajského súdu v Trnave v konaniach sp. zn. 11Co/93/2019 a sp. zn. 24Co/126/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na verejné prerokovanie vecí v jej prítomnosti, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia v konaniach tam uvedených. Žiada priznanie finančného zadost'učinenia v celkovej sume 30 000 eur a náhrady trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľka je žalovanou v konaní o nahradenie prejavu vôle na okresnom súde vedenom pod sp. zn. 32C/7/2017, ktoré začalo podaním žaloby 3. februára 2017. Okresný súd rozsudkom z 8. novembra 2018 žalobu podanú proti sťažovateľke zamietol. Na odvolanie žalobcov krajský súd rozsudkom č. k. 11Co/93/2019-314 zo 24. septembra 2019 zmenil prvoinštančný rozsudok tak, že

nahradiť prejav vôle sťažovateľky v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi ňou ako predávajúcou a žalobcami ako kupujúcimi.

3. Sťažovateľka podala 17. januára 2020 proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením z 25. septembra 2024 tak, že rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom vyhovenia dovolaniu bol záver najvyššieho súdu, podľa ktorého krajský súd z dokazovania vykonaného okresným súdom vyvodil odlišné skutkové závery ako okresný súd, a zároveň rozsudok okresného súdu zmenil bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie a vykonal (zopakoval) v potrebnom rozsahu dokazovanie.

III.

Argumentácia sťažovateľky

4. Z kasačného uznesenia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho podľa sťažovateľky vyplýva, že došlo k celkom zrejmemu porušeniu jej práva na spravodlivý proces, čo následne spôsobuje aj porušenie jej základného práva vlastníť majetok, keďže po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku krajského súdu a počas dovolacieho konania žalobcovia previedli nadobudnuté vlastnícke právo na tretie osoby a následne prebehli ďalšie prevody vlastníckeho práva. Sťažovateľka tak utrpela rozsudkom krajského súdu vážnu ujmu.

5. Sťažovateľka namieta aj prietahy v konaní, „a to najmä po podaní dovolania“. Sťažovateľka nespôsobila prietahy v konaní. Riadne a včas uhradila súdny poplatok. Dovolanie bolo sformulované správne a spôsobom, ktorý viedol k neskoršiemu zrušeniu dovolaním napádaného rozhodnutia krajského súdu. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti konanie na všeobecných súdoch prebieha už takmer 7 rokov od podania žaloby, pričom najmä konanie po podaní dovolania trvá už takmer 5 rokov, čo považuje sťažovateľka za jednoznačné a dlhodobé prietahy v konaní, pretože vo veci nebolo doteraz právoplatne rozhodnuté.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Pokiaľ sťažovateľka v zmysle sťažnostného petitu nedovolený zásah do svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy) a nadväzne aj základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) vidí v postupe krajského súdu v odvolacom konaní, ústavný súd nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v tejto jej časti a na rozhodnutie o nej. Ochranu uvedeným základným právam poskytoval v dovolacom konaní najvyšší súd. Napokon aj dovolaniu vyhovujúce kasačné uznesenie najvyššieho súdu dokladá, že k poskytnutiu ochrany predmetným základným právam zo strany dovolacieho súdu došlo, a to dokonca v podobe, ktorú sťažovateľka v dovolaní navrhovala. Preto v dôsledku uplatnenia princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

7. Ak sťažovateľka porušenie svojho základného práva vlastníť majetok vidí v spojení rozsudku krajského súdu s právnou skutočnosťou následného viacnásobného prevodu vlastníckeho práva na tretie osoby, ústavný súd uvádza, že konanie vo veci samej nie je právoplatne ukončené. Vada,

ktorá bola postupu a rozsudku krajského súdu vytknutá dovolacím súdom, nijako nenaznačuje, ako krajský súd o odvolaní rozhodne. Nemožno vylúčiť, že po odvolaní bude po náprave vytknutých procesných väd rozhodnuté rovnako. Potom bude mať sťažovateľka znovu možnosť podať dovolanie ako prostriedok nápravy predpokladaný § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ak krajský súd rozhodne tak, že potvrdí prvoinštančný rozsudok okresného súdu, potom ujma spôsobená sťažovateľke v dôsledku prevodov vlastníckeho práva na tretie osoby je nahraditeľná podľa predpisov o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Aj v takom prípade teda existuje prostriedok nápravy sťažovateľkinho porušeného základného práva vlastníť majetok. Preto v tejto časti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. K namietaným priet'ahom (porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľka zásah do uvedených práv vidí v postupe okresného súdu a v postupe krajského súdu. Iba tieto dva zásahy sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti označila. Preto ústavný súd viazaný podľa § 45 zákona o ústavnom súde rozsahom i dôvodmi ústavnej sťažnosti nemohol podrobiť prieskumu postup najvyššieho súdu v dovolacom konaní.

9. Pokiaľ ide o priet'ahy v základnom konaní, okresný súd o žalobe meritórne rozhodol po roku a 9 mesiacoch a krajský súd o podanom odvolaní rozhodol po ďalších približne 10 mesiacoch. Vo veci samej tak bola právna istota sťažovateľky o predmete konania nastolená po zhruba 2 rokoch a 8 mesiacoch. Na sťažovateľkou kritizovanej sedemročnej dĺžke konania sa tak v petite ústavnej sťažnosti označený postup okresného súdu a postup krajského súdu podieľal v rozsahu necelých troch rokov, čo z hľadiska základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je ešte tolerovateľná doba.

10. Výsledok nasledujúceho dovolacieho konania má pre posúdenie ústavnou sťažnosťou namietaného postupu význam, pretože najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil, čím znovu nastolil stav právoplatne neskončeného konania vo veci samej, a to z dôvodu pričítateľného krajskému súdu. Avšak vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť bola podaná veľmi krátko po nadobudnutí právoplatnosti dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu, vada postupu krajského súdu, ktorá viedla k zrušeniu jeho rozsudku, bude relevantná v prípade, ak po vrátení veci nebude krajský súd postupovať promptne k čo najrýchlejšiemu nastoleniu právnej istoty sťažovateľky.

11. V tejto časti je preto ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená, preto ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol. Zároveň však ústavný súd upozorňuje, že odmietnutie ústavnej sťažnosti v predmetnej časti nezakladá prekážku rozhodnutej veci, a pokiaľ bude sťažovateľka toho názoru, že prípadné vady ďalšieho postupu krajského súdu dosahujú intenzitu relevantnú z pohľadu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, nič jej nebráni opätovne sa obrátiť na ústavný súd s novou ústavnou sťažnosťou.

12. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na verejné prerokovanie sťažovateľkinej veci zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažovateľka namietané porušenie uvedeného základného práva neodôvodnila spôsobom, ktorý vyžaduje § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Absencia odôvodnenia ústavnej sťažnosti uvedením konkrétnych skutkových a právnych okolností, ktoré mali porušenie základného práva spôsobiť, je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti

pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2025

Robert Šorl
predseda senátu